

Vršovice 13.9.2009

Pozdrav: Milé děti, milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na našich společných bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hlahol Bohu, celá země! Pějte žalmy k slávě jeho jména, jeho chválu šířte chvalozpěvem. Ž 66,1n

Píseň: BTS 2 S písní k němu přistoupíme

Modlitba: Pane Bože, přicházíme k Tobě trochu celí pochroumaní. Co my všechno provedli. Pohádali se, urazili se, nebyli schopní odpustit. Nějak nám to nejde být učedníky Tvého Syna. Nevíme si se sebou rady a nevíme si rady ani s tím, co se dozvídáme v Písmu. Jací bychom měli být, co od nás chceš, čím bychom měli být lidem kolem nás. Někdy si říkáme, tady nemáme co dělat, to není pro nás, to je pro nějaké lepší lidi.

Ale pak jsme znovu uslyšeli pozvání do Tvého shromáždění. Znovu jsme dostali naději v tom, že Ty nás neopouštíš, i když my selháváme. Děkujeme Ti, že pro takové lidi jako jsme my jsi poslal svého Syna, který pro naši záchranu zemřel na kříži. Děkujeme Ti za všechny svědky o Jeho vzkříšení, o kterém si smíme vyprávět i my a ujišťovat se o Jeho přítomnosti v Duchu svatém i v tomto shromáždění, v našich rodinách, ve všech společenstvích i u všech jednotlivců, kteří k tobě volají. Amen.

Čtení: Gn 2,15-17; 3,1-6

Píseň: BTS 36 Nám pomoz, Pane milý

Text: Mt 10,5.7.8

Byli jste se podívat v dětské místnosti? Co tam všechno je namalováno? Jsou tam rostliny, je tam strom, jehož kmenem jsou vlastně dveře. Jsou tam zvířata. A když se podíváte nalevo ode dveří, jsou tam dva lidé. Věděli byste, jak se jmenují? Adam a Eva. A o nich si dnes budeme vyprávět.

Adam s Evou žili v zahradě Eden. Měli se o ni starat, aby tam všechno rostlo, aby bylo postaráno o zvířata, aby všechno bylo v

pořádku. To dalo určitě spoustu práce a Adam s Evou museli být šikovní, aby to zvládli. Mohli být spokojeni, když se tak všechno dařilo.

Ale nebyli... Co to ten Adam a Eva provedli? Neposlechli, to víme. Jedli plody ze stromu poznání dobrého a zlého. Ale proč to udělali? Chci se vás, děti zeptat, jestli už byste chtěli být větší? Jestli byste už chtěly být dospělé?

V čem by to bylo dobré? Mohly byste spoustu věcí, které zatím nemůžete. Na které jste malé. Když já byl malý, byl v televizi seriál, jmenoval se Randall a Hopkirk. Jenže ho dávali až příliš pozdě. A já se na něj nesměl dívat. A přiznám se, že mě to zlobilo, že mi to bylo líto. Kdybych tak mohl být větší! To bych se na něj dívat mohl. Jenže mě nezbývalo nic jiného než poslechnout.

Je to zvláštní, ale Adam s Evou jakoby na tom byli stejně. Když jim had řekl, že přece mají právo ochutnat ze stromu, ze kterého jíst nesmí, moc se jim to líbilo. Mají přece právo. Jsou už velcí. Mohou dělat to, k čemu se oni rozhodnou. A tak to udělali. A najednou bylo všechno špatně, najednou svádějí vinu jeden na druhého, najednou se rozhodně nechovají jako dospělí lidé. Najednou je pryč všechno, co se jim tak dařilo.

A jsou proti tomu bezmocní. A to my už známe - jak často se nám stane, že se s někým pohádáme, jak často se nám stane, že si spolu nerozumíme, jak často vidíme někoho, komu neumíme pomoci. „Tak, milý Adame, milá Evo, jste dospělí, tak to přece umíte vyřešit!“ A Adam mlčí, Eva mlčí. Tolik toho chtěli pro sebe, tolik chtěli být dospělí a najednou jsou bezmocní

A učedníci mlčí a my mlčíme. A uvědomujeme si, že s tím být dospělý je to nějak jinak a cítíme se být zase dětmi. A nevíme, kudy kam...

Píseň: S147 Kdo mě z pout mých

Ano, známe bezmoc, když neumíme pomoci. Známe bezmoc, když na některé věci naše síly prostě nestačí. Vybereme si jednu vlastně docela jednoduchoučkou. **Viděli jste někdy nějaké zraněné zvíře? A odvážili jste se mu nějak pomoci? Ano?** To jste dobří, z toho já měl vždycky strach, protože jsem nevěděl, jak do toho. Přečtu vám znovu něco z knížky. Je to knížka povídek od Ludvíka Aškenázyho, který

vzpomíná na zážitky se svým synem, který byl tehdy starý asi jako Magdalenka.

„Našli jsme na ulici před domem vrabečka. Měl zlomené křídlo. Díval se na nás nešťastným, vystrašeným očkem, a když jsme ho ošetřovali, poklesla mu hlavička. Jako by umíral. Ale neumřel, jenže příštího rána byl ještě smutnější a v pohledu měl mlhavý, matný lesk smrti. Velice jsme toho vrabce litovali a on chřádl den ze dne a ztrácel se... A bylo to takové lidské, nevinné umírání, že jsme se probouzeli v noci celí ulekání, jestli tu ještě je. Dokonce jsme toho ptáka odnesli do zvěrolékařského střediska.

Tam ho ošetřil nějaký doktor Benda a říká:

‘Kdepak - ten nevydrží... Vždyť se mu ani nechce. To je nejhorší, když se někomu nechce bojovat.’

Doma jsme pak svolali bleskovou poradu.

‘Je možné,’ řekla maminka, ‘že bychom mu měli zahrát. Hudba působí léčivě. Ovšem v těch našich deskách se sotva něco kloudného najde. - Nemáme tu Devět kanárů?’

‘Takhle Čmelák by ještě ušel,’ říkám. ‘Ale nejlepší by byl Ježek. Jaroslav...’

Zahráli jsme mu píseň o klobouku ve křoví, ale ta byla tak smutná, že se s ní nepotěšil ani vrabec, ani my. Ale když jsme se tak dívali na černou hladinu gramofonové desky, jak se vlní a krouží, slyšíme najednou hlas:

‘Já vím, co udělám - já ho svezu na desce! To mu přece neuškodí. A možná, že mu to udělá radost, protože ta deska může být jako kolotoč. Třeba se mu bude zdát, že letí!’

A skutečně tu věc provedl na desce s Rachmaninovým Nokturnem. Nikdo se nevzchopil k odporu - ani my, ani vrabec.

Když se Nokturno dohrálo, vrabec najednou pozvedl hlavičku a lehounce, docela lehounce zacvrlikal:

‘Dy dy dy dy...’

To nám děkoval.

Od toho dne velice rád cestoval na gramofonových deskách, pil vodu a křidélko se mu začalo hojit.

Jednoho jarního dne jsme otevřeli okno a on odletěl.“

Tolik příběh o uzdravení nemocného vrabce.

Píseň: S274 Prosíme Tě, dej nám, Pane, sílu

Tak vrabčák se uzdravil. Rodině se to povedlo. Na takový způsob léčby by asi jen tak někdo nepřišel. Takový naivní. Řeklo by se - s tím do toho ale vůbec nelezte. Vždyť mu nedokážete pomoci. Ani profesionál si s tím neví rady. Vzdejte to.

My jsme hrozně nedokonalí učedníci. Myslíme často víc na sebe než na to, že tu pro někoho jsme. Úplně stejně jako Adam a Eva, úplně stejně jako učedníci Ježíše z Nazareta. A přece si nás Pán Bůh vybral, abychom byli pomocí. Přece je slovo vyslání určené také nám. To jsme jasně slyšeli v tom dnešním druhém čtení. Divíme se, říkáme si, to není možné, to se asi Pán Bůh spletl, vždyť my na to nestačíme. Ale je to tak - Pán Bůh si nás zavolal, abychom byli pomocí. Abychom pomáhali udělat z tohoto světa hezké místo k životu.

Chcete, aby se k sobě lidé chovali lépe? Ano? Tak jim to předvedte. **Trápí vás, že je někdo blízko vás smutný?** Tak ho pohladte, usmějte se na něj, zeptejte se, co ho trápí. **Trápí vás, když je někdo blízko vás nemocný a nešťastný?** Tak buďte s ním, aby cítil vaši účast. Stačí zavolat. Stačí napsat. **Trápí vás lhostejnost?** Tak ji nerozmnožujte a naopak ji snažte nabourávat svým zájmem. O tom Ježíš říkal: **Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.** Možná tomu nerozumíme, zdá se nám to zvláštní, zdá se nám, že je toho na nás moc, ale to základní z toho pochopit můžeme. Máme být pomocí.

Ono je to samozřejmě těžké. Nevím stále, jak být dobrým učedníkem. To musíme hledat společně. Ale jde o to to zkusit - třeba nedokonale a naivně a dětsky. Jsme v tom s vámi, děti, na jedné lodi. Takže se pokusme dělat si radost, myslet na sebe. Být spolu. Být s tím druhým když to potřebuje. To je úplný základ zákonů království Božího, které přinášel Pán Ježíš. Základ Boží lásky k nám lidem. Nenechat druhého samotného, když má zlomené křídlo a nemá chuť k životu. K tomu nám dopomáhej Bůh. Amen.

Píseň: Zp10

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. Efezským 5:1n

Požehnání: Neboj se, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova lidu. Já jsem tvá pomoc, je výrok Hospodinův, tvůj vykupitel je Svatý Izraele.

Izajáš 41:14

Píseň: 182 Pán Bůh je síla má